

להומלס יש פרצוף של אבא שלי

הומלס שוכב על הגב ברחוב
מכסה סדין צהב עם פרחי סבנטיז חומיים קטנים
ליד חלון ראווה של חנות סבונים.
אנשים עומדים סביבו ומתלבטים אם הוא ישן או מעלה.
אני מתקרבת ויש לו פרצוף של אבא שלי.
אני מתכופפת אליו ומתחילה לנער אותו בכתף,
אבא אבא תתעורר
תשים עלי ראש
תניח ראש בחיקי
בוא אקנה לך סבון בריח לבנדר-פיסטוק בחמשים אחוז הנחה.
הוא נזחר או מחרחר ומעקם את הפה כמו אבא שלי.
ההומלס הזה הוא אבא שלי זרוק ככה ברחוב
סמרטוט מלכלך בתוך שלולית שחורה של גריז
רובץ כמו אבן או גוש פחם אבל זה אבא שלי
ואני בתו הקטנה.
אני גוהרת מעליו וצורחת אבא אבא
בוא, תקום
תומכת בו בגב, תקום תקום
אנחנו הולכים הביתה.
אני אסחב אותה על הגב עד שנגיע הביתה
בעמק החולות הצהבים והטובעניים
בעמק החולות הרוותחים והרפים
עד שנגיע הביתה
איפה שהרוח מלטפת שרבית והמים זכים
איפה שהגמלים רוכבים על דיונות מרחפות
ומחככים אתן דבשת לדבשת לדבשת.
אני אסחב אותה על הגב ואקנה לך קסטה או באפלות
או תפוח-עץ מסכר על מקל
או גוזז ורד של ימי ילדותך

ואֶפְשֶׁר גַּם פֶּסֶק־זֶמֶן וטְרוּפִית בְּאַלּוּמִינִיּוֹם כְּמוֹ בִּימֵי יְלָדוֹתַי
 מָה שֶׁתִּרְצֶה
 וְאֲנִי אֶקַח אוֹתָךְ וְאַשְׁקֶה אוֹתָךְ וְתִטְפֹּט לִי עַל הָעֶרְףְּ וְעַל הָאֲזָנִים וְעַל הָאָף וְתִבְלֵס
 וְתִשֶּׁת
 וְתִתְלַלְךָ בְּפִרְצוֹף בְּגִלְיָדָה פּוֹנֵץ־בִּנְנָה כְּמוֹ צִבְעֵי הַסּוּאָה
 שֶׁכָּבֵר בְּקִשֵּׁי אֶבֶר אוֹתָךְ
 וְתִמְלִל לִי עַל הָאֶזֶן גִּבְרִישׁ שֶׁל מִי שֶׁלֹּא אָכַל וְלֹא שָׁתָה יָמִים רַבִּים
 בְּקוֹל רְדִיּוֹפֹנִי חִלּוּל כְּמוֹ גֹזַע
 בְּקוֹל רְדִיּוֹפֹנִי חִלוּשׁ וְרֹפֶה
 וְאֲנִי אֶחֱשֵׁב יְהִי, אֵיזָה בִּיבִי טוֹק יָפֵה.
 וְתִלְחֹץ לִי עַל עֲמוּד הַשְּׁדָרָה וַיִּכְאֲבוּ לִי הַשְּׁדִים
 אֲבָל אֲנִי אֶסְחָב אוֹתָךְ כָּל הַדֶּרֶךְ עַד הַסּוֹף
 לֹא אָעֻז לְהִזְיֵעַ עַד הַסּוֹף
 עַד שֶׁנִּגִּיעַ אַחֲרֵי מָסַע מְגִיעַ
 הַבִּיתָה.
 וְאֲזִי אֲנִי אוֹרִיד אוֹתָךְ מֵהַכְתָּפִים,
 אֶתֵּן לָךְ כְּמָה פְּלִיקִים מְהִירִים שֶׁתִּתְאַפֵּס,
 אֶפְשִׁיט אוֹתָךְ כְּמוֹ יֶלֶד קֶטֶן
 יְדִיךָ רוֹפְסוֹת עַל צִוָּאֵרִי כְּמוֹ גְּלִילִי חֲמָאָה,
 אֲשִׁים אוֹתָךְ בְּאַמְבֻטִּיָּה וְאַפְתַּח עֲלֶיךָ אֶת הַדּוּשׁ
 שֶׁיֵּצְאוּ מִיָּם וְעוֹד מִיָּם הֶרְבֵּה מִיָּם גֶּשֶׁם שֶׁל מִיָּם
 זוּרוֹם זוּרוֹם וְזוּרוֹם רִים
 לְשִׁטֹּף אוֹתָךְ.
 שֶׁתִּהְיֶה חֲתִיךְ וְנָקִי וּמְסֻרָק
 מְתוֹק כְּמוֹ חֶלֶה
 מְרִיחַ מְסִבּוֹן לְשִׁבְתָּ.
 וְכָל זֶה כְּדֵי שֶׁמִּיד אַחֲרֶיךָ תֵּצֵא שׁוֹב לְרָחוֹב לְהִתְלַלְךָ בִּבְעֵץ שֶׁל הַחַיִּים
 לְהוֹדֶהֶם כְּמוֹ פָצַע, לְהַפֵּךְ לְאַיִנְפִּקְצִיָּה, לְהִיּוֹת מְטֻנָּף תְּמִידִית כְּמוֹ חֲזִיר.
 וְאֲנִי לֹא אֶמַר לָךְ תִּמְהַר לְחֹזֵר,
 אֵל תֵּשׁוּב מְאַחֵר,
 אֲנִי צְרִיכָה שֶׁתַּעֲזוֹר לִי לְקַלֵּף תְּפּוּחֵי־אֲדָמָה לְעָרֵב שִׁבְתָּ.
 אֲנִי לֹא אֶמַר קַח סוּדֵר יֶלֶד שְׁלִי, חֲמֹד שְׁלִי, אָבָא שְׁלִי,
 אֵל תִּתְעַסֵּק עִם בְּרִיּוֹנִים, שְׁמֹר עַל עֲצֻמָּה,
 מָה אֲנִי אֶעֱשֶׂה בְּלִעְדֶּיךָ.
 אֲנִי לֹא אֶמַר זֶה לֹא טוֹב לְלַחֵץ דָּם שְׁלִי הַדָּאָגָה הַזֹּאת

שאלוהים ישמר לי אותך, אתה הורס לי את הבריות
תזהר מכל מיני משיגנע, מפיסים, ממחבלים, מתקרות צונחות,
מבחורות מפקרות שרק ישברו לך את הלב
ושלא תחזור לי לבד הביתה בחשך, אתה שומע?
אני לא אמר לך את כל זה, אבא'לה.
אני לא אמר לך למרות שאני יודעת שאתה תגמר הומלס ברחוב.
אני לא אמר לך ושוב ושוב אבוא לחלץ אותך חצי מעלף, מסמם,
כשאני כבר כמעט ולא מזהה אותך, לקחת אותך אתי הביתה.
אני לא אמר לך ואשב על הספה, אחרק שנים, אקפץ אגרופים,
אחרד בשקט, לבד, ולא אמר לך ולא אונח אותך אף-פעם אף-פעם
כי אתה אבא שלי
כי ההומלס ההוא זה אתה – אבא שלי
ואני בתך הקטנה.